

póved pri ljudéh in pri Perunu, ki je dober le dobrim, toda zle besom daruje ter ne jemlje v raj zeleni.“

„On ne mene, jaz sem tudi močna, bábica, in braniti se znam kakor mati,“ ugovarja Grimislava in se zarudi zaradi misli bábičine.

V tem hipu stopi Motižir v izbo in Grimislava brata iskro srdito pogleda, morda baš tudi nekoliko zaradi óne bábičine strašne misli, kaj bi se bilo zgodilo, da ni starka mladeniču, predno je šel po svetu, nateknila na levo nogo nad členke zlati obrski obroč ravno tak, kakeršnega je Grimislava nosila na desni nogi.

Obup.

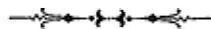
Svet ječa je, jetnik jaz v nji po sili,
Iz njé izhodi vsi so mi zaprti!
Čez groba prág le, v hišo bridke smrti
Me poti ob slovesi bi vodili.

Oj, upi vi — kako ste me slepili:
Prej sreče mi cvetoči, dični vrti,
Zdaj ječe so zidovi mi razdrti,
Ki náme skoro bodo se zgrudili.

Naj se! V temini grozni mirno čakam,
Ko trhlo náme ruši se tramovje,
Ko spè pogíbelj se na tème moje.

Li tožim naj in kakor dete plakam?
Nikdár! Trup stáre palo naj zidovje,
Protivnik v duhu sem usode svoje!

Ivan Fajdiga.

Moja oporoka.

Ko boste položili
Pod hladno me zemljó,
Ni treba, da tožili,
Vi bratje, bi zató!

A vendar dovolite,
Da prošnjo vam povém:
Spomínek naredíte
Z napisom mi le-tém:

„Kar je gorjá na sveti,
Ki človek ga trpí,
To moral je trpeti,
Ki v tém-le grobu spí!“

„Preváre bridke sáme
Bil žitja mu je tir;
Vsaj v krilu hladne jáme
Dodéli, Bog, mu mir!“

Janko Leban.

